

Arrest

nr. 217 612 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HOSSEINI
Mechelsesteenweg 27
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. HOSSEINI en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij, de heer H. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1985.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2015 en dient op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 augustus 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Hazara van etnische origine te zijn. U verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Takatou, gelegen in het district Hisa-I- Awal Bihsud in de provincie Maidan Wardak.

De laatste zeven jaar heeft uw dorp problemen met de Kuchi's. De Kuchi's vallen jaarlijks tussen jawza en akrab (volgens de Gregoriaanse kalender juni en november) uw dorp aan. Om uw dorp te beschermen tegen de aanvallen van de Kuchi's werden er zes jaar geleden verschillende checkpoints opgericht. U was één van de dorpelingen die jaarlijks de checkpoints bemande. Sinds het begin van de maand jawza 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender juni 2015) hield u de wacht in het checkpoint van Alasang Takatou. Op zaterdag 30 jawza 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender 20 juni 2015) drongen de Kuchi's uw dorp binnen. De daaropvolgende dinsdag rond 14u30 was de ammunitie van de checkpoints in uw regio op en werden de vier checkpoints ingenomen door de Kuchi's. Uw checkpoint werd omsingeld en de Kuchi's eisten dat de wapens werden neergelegd en dat u en uw twee collega's jullie identificatiegegevens doorgaven. Ze namen eveneens een foto en u moest uw telefoon afgeven. U en uw twee collega's werden onder toezicht van drie Kuchi's naar Hilband gebracht. Op weg naar Hilband, in de regio van Maikol, dook commandant Ali Poor op, de commandant van de Hazara's in uw regio. De commandant opende het vuur tegen de Kuchi's. U zocht een veilige plaats en sprong naar beneden in de vallei. U lag bewusteloos op de grond. Als u na een tijd wakker werd had u overal pijn. U hoorde iemand fluisteren in het Hazaragi. U riep hem en hij hielp u met het losmaken van uw handen. Hij vertelde dat hij een man was van commandant Ali Poor. Hij vertelde dat uw twee collega's en twee Kuchi's gedood waren gedurende het gevecht. De man bracht u naar Siya Sang, de plaats waar uw familieleden en andere dorpelingen naar toe gevlucht waren. Van Siya Sang werd u door uw broer naar het huis van een vriend van u in Naurak gebracht. Eens uw wonden aan de betere hand waren vertrok u naar België.

U reisde met een smokkelaar via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland. Op 29 november 2015 kwam u aan in België, waar u op 30 november 2015 asielaanvraag deed.

U legt volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: het medisch dossier van uw dochter M(...) H(...), uw medisch dossier en de taskara van uw vrouw, R(...) H(...) (o.v. (...)).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de Kuchi's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst stelt u dat uw checkpoint van Alasang Takatou beneden aan de berg gelokaliseerd was (CGVS, p. 14), terwijl uw vrouw, R(...) H(...), stelt dat de checkpoint van Alasang Takatou bij de top van de berg gelokaliseerd was (CGVS X, p. 6-7). Voornoemde tegenstrijdigheid omtrent de locatie waar uw problemen gestart zijn, een belangrijk element binnen uw relaas, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast zijn uw verklaringen op verschillende punten inconsistent. Eerst verklaart u dat de Kuchi's die uw checkpoint Alasang Takatou omsingelden in het Pashtou riepen 'je bent omsingeld, beweeg niet', terwijl u verder verklaart dat de Kuchi's deze uitspraak in het Dari deden (CGVS, p. 14-15). U wijzigde

uw verklaring omdat er werd gevraagd of u al dan niet Pashtou begrijpt. Eerder in het gehoor had u immers aangegeven dat u maar een heel klein beetje Pashtou begrijpt (CGVS, p. 6). Dat u uw verklaringen over een dergelijk belangrijk aspect van uw vluchtaanleiding aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarnaast waren uw verklaringen omtrent het naar beneden springen in de vallei wanneer commandant Ali Poor de Kuchi's aanviel eveneens inconsistent. Eerst verklaart u dat u naar beneden sprong en dan bewusteloos werd, later verklaart u dan weer dat u naar beneden viel omdat u bewusteloos was geworden (CGVS, p. 11, 17). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u zelf naar beneden sprong, om daar meteen aan toe te voegen dat u het niet weet omdat u bewusteloos was. Opnieuw gevraagd om verduidelijking, stelt u uiteindelijk dat u toch naar beneden bent gesprongen (CGVS, p. 17). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder is uw verklaring omtrent wie u te hulp kwam inconsistent. Eerst stelt u dat er één man u kwam helpen, verder stelt u dat ze met twee waren. Hiermee geconfronteerd ontkent u enkel uw eerste verklaring. Het louter ontkennen van uw eerdere verklaring is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verhelderen en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 11, 12, 16, 18). Ook zijn uw verklaringen inconsistent betreffende wie om hulp riep. Eerst stelt u dat de man die fluisterde in het Hazaragi om hulp riep, terwijl u verder stelt dat juist u hem om hulp riep (CGVS, p. 11, 16, 18). Geconfronteerd met voornoemde inconsistentie ontkent u enkel uw eerste verklaring. Het louter ontkennen van uw eerste verklaring is evenwel niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen en doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u niet weet met ongeveer hoeveel mensen commandant Ali Poor u te hulp kwam op weg naar Hilband. Commandant Ali Poor was uw redding van de Kuchi's. Als er werd gevraagd naar de reden waarom u niet wist met hoeveel mensen commandant Ali Poor ongeveer te hulp kwam, gaf u daarenboven inconsistente verklaringen. Eerst zei u dat u het niet wist omdat u bewusteloos was, verder zei u dat u het niet wist omdat het donker werd. Vervolgens stelde u dan weer dat u ze wel zag maar dat u ze niet hebt geteld (CGVS, p. 16-17). Voornoemde inconsistente verklaringen zetten uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het medisch dossier van uw dochter M(...) H(...) en uw medisch dossier geven enkel een zicht op jullie huidige medische situatie, maar bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in uw land van herkomst. De taskara van uw vrouw, R(...) H(...), kan hoogstens haar verklaringen over haar identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen worden hier niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede verzoekende partij, mevrouw H. R., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1985.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2015 en dient op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 augustus 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Hazara van etnische origine te zijn. U verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Takatou, gelegen in het district Hisa-I- Awal Bihsud in de provincie Maidan Wardak.

De laatste zeven jaar heeft uw dorp problemen met de Kuchi's. De Kuchi's vallen jaarlijks tussen jawza en akrab (volgens de Gregoriaanse kalender juni en november) uw dorp aan. Om uw dop te beschermen tegen de aanvallen van de Kuchi's werden er zes jaar geleden checkpoints opgericht. Sinds het begin van de maand Jawza 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender juni 2015) hield uw man, A(...) H(...) (o.v. (...)) de wacht in het checkpoint van Alasang Takatou. Op zaterdag 30 jawza 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender 20 juni 2015) drongen de Kuchi's uw dorp binnen. Op de daaropvolgende dinsdag rond 14u30 was de ammunitie van de checkpoints in uw regio op en werden de vier checkpoints ingenomen door de Kuchi's. De checkpoint van uw man werd omsingeld en de Kuchi's eisten dat de wapens werden neergelegd en dat uw man en zijn twee collega's hun identificatiegegevens doorgaven. Ze namen eveneens een foto en uw man en hij moest zijn telefoon afgeven. Uw man en zijn twee collega's werden onder toezicht van drie Kuchi's naar Hilband gebracht. Op weg naar Hilband, in de regio van Maikol, dook commandant Ali Poor op, de commandant van de Hazara's in uw regio. De commandant opende het vuur tegen de Kuchi's. Uw man zocht een veilige plaats en sprong naar beneden in de vallei. Uw man lag bewusteloos op de grond. Als uw man na een tijd wakker werd had hij overal pijn. Uw man hoorde iemand fluisteren in het Hazaragi. Uw man riep hem en hij hielp uw man met het losmaken van uw handen. Hij vertelde dat hij een man was van commandant Ali Poor. Hij vertelde dat uw man zijn twee collega's en twee Kuchi's gedood waren gedurende het gevecht. De man bracht uw man naar Siya Sang, de plaats waar u en uw familieleden en andere dorpelingen naar toe gevlucht waren. Van Siya Sang werd u door uw schoonbroer naar het huis van een vriend van uw man in Naurak gebracht. Eens uw man zijn wonden aan de betere hand waren vertrok u naar België.

U reisde met een smokkelaar via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland. Op 29 november 2015 kwam u aan in België, waar u op 30 november 2015 asielaanvraag deed.

U legt volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: het medisch dossier van uw dochter M(...) H(...), het medisch dossier van uw man en uw taskara.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de Kuchi's.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven die door uw echtgenoot, A(...) H(...), werden aangehaald (CGVS, p. 3).

In zijn asiëldossier werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Die beslissing luidt als volgt: 'Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst stelt u dat uw checkpoint van Alasang Takatou beneden aan de berg gelokaliseerd was (CGVS, p. 14), terwijl uw vrouw, R(...) H(...), stelt dat de checkpoint van Alasang Takatou bij de top van

de berg gelokaliseerd was (CGVS X , p. 6-7). Voornoemde tegenstrijdigheid omtrent de locatie waar uw problemen gestart zijn, een belangrijk element binnen uw relaas, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast zijn uw verklaringen op verschillende punten inconsistent. Eerst verklaart u dat de Kuchi's die uw checkpoint Alasang Takatoe omsingelden in het Pashtou riepen 'je bent omsingeld, beweeg niet', terwijl u verder verklaart dat de Kuchi's deze uitspraak in het Dari deden (CGVS, p. 14-15). U wijzigde uw verklaring omdat er werd gevraagd of u al dan niet Pashtou begrijpt. Eerder in het gehoor had u immers aangegeven dat u maar een heel klein beetje Pashtou begrijpt (CGVS, p. 6). Dat u uw verklaringen over een dergelijk belangrijk aspect van uw vluchtaanleiding aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarnaast waren uw verklaringen omtrent het naar beneden springen in de vallei wanneer commandant Ali Poor de Kuchi's aanviel eveneens inconsistent. Eerst verklaart u dat u naar beneden sprong en dan bewusteloos werd, later verklaart u dan weer dat u naar beneden viel omdat u bewusteloos was geworden (CGVS, p. 11, 17). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u zelf naar beneden sprong, om daar meteen aan toe te voegen dat u het niet weet omdat u bewusteloos was. Opnieuw gevraagd om verduidelijking, stelt u uiteindelijk dat u toch naar beneden bent gesprongen (CGVS, p. 17). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder is uw verklaring omtrent wie u te hulp kwam inconsistent. Eerst stelt u dat er één man u kwam helpen, verder stelt u dat ze met twee waren. Hiermee geconfronteerd ontkent u enkel uw eerste verklaring. Het louter ontkennen van uw eerdere verklaring is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verhelderen en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 11, 12, 16, 18). Ook zijn uw verklaringen inconsistent betreffende wie om hulp riep. Eerst stelt u dat de man die fluisterde in het Hazaragi om hulp riep, terwijl u verder stelt dat juist u hem om hulp riep (CGVS, p. 11, 16, 18). Geconfronteerd met voornoemde inconsistentie ontkent u enkel uw eerste verklaring. Het louter ontkennen van uw eerste verklaring is evenwel niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen en doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u niet weet met ongeveer hoeveel mensen commandant Ali Poor u te hulp kwam op weg naar Hilband. Commandant Ali Poor was uw redding van de Kuchi's. Als er werd gevraagd naar de reden waarom u niet wist met hoeveel mensen commandant Ali Poor ongeveer te hulp kwam, gaf u daarenboven inconsistente verklaringen. Eerst zei u dat u het niet wist omdat u bewusteloos was, verder zei u dat u het niet wist omdat het donker werd. Vervolgens stelde u dan weer dat u ze wel zag maar dat u ze niet hebt geteld (CGVS, p. 16-17). Voornoemde inconsistente verklaringen zetten uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het medisch dossier van uw dochter M(...) H(...) en uw medisch dossier geven enkel een zicht op jullie huidige medische situatie, maar bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in uw land van herkomst. De taskara van uw vrouw, R(...) H(...), kan hoogstens haar verklaringen over haar identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen worden hier niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.'

Derhalve kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967, en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

"1/ Eerste onderdeel: m.b.t. de weigering van erkenning als vluchteling

In het eerste onderdeel van de motivering van de bestreden beslissingen beargumenteert tegenpartij waarom zij meent verzoekers niet als vluchteling te moeten erkennen in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals gedefinieerd in het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

1/

Vooreerst benadrukt de tegenpartij dat verzoekers verklaringen over de ondergane vervolgingsfeiten dermate onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch zijn en er hierdoor geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoekers gaan hiermee niet akkoord.

Tegenpartij stelt dat de verklaringen van beide echtgenoten niet overeenstemmen met betrekking tot de locatie van de berg, alwaar de problemen zich hebben voorgedaan.

Eerste verzoeker stelde dat de checkpoint van Alasang Takatou beneden aan de berg gelokaliseerd was, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat de checkpoint aan de top van de berg gelokaliseerd was.

Echter wenst eerste verzoeker te verduidelijken dat de checkpoint zich lager bevond dan waar de Kuchi's zich op dat moment, namelijk het moment van de aanval, bevonden en waaruit zij in de aanval gingen.

(...)

(zie gehoorverslag CGVS man dd. 11.08.2017, blz. 14).

Het checkpoint bevond zich weliswaar lager op de berg dan vanwaar de Kuchi's kwamen.

Deze verklaring stemt wél overeen met wat tweede verzoeker (echtgenote van eerste verzoeker) verklaarde:

(...)

(zie gehoorverslag CGVS vrouw dd. 11.08.2017, blz. 6 & 7)

Als men de verklaring van mevrouw in haar geheel leest blijkt duidelijk dat de checkpoint nergens lokaliseert aan de top of beneden de berg. Ze zegt eenvoudigweg dat haar man elk jaar de berg opklom dus naar de top van berg ging (zoals in Hazaragi wordt gezegd: har sal shoeye ma sare ko moeroft). Als men deze laatste zin letterlijk vertaalt geeft dat als resultaat naar de top van de berg gaan maar de juiste vertaling is dat 'hij de berg opging'. Dit komt overigens overeen met hetgeen tweede verzoekster eerst verklaarde namelijk: 'hij was op de berg'.

Het is duidelijk dat tweede verzoekster nooit heeft verklaard dat de checkpoint zich op de top van de berg bevond!

Deze verklaring is dus geenszins wat tegenpartij ervan gemaakt heeft.

Dat tegenpartij zo snel een conclusie maakt, kan dan ook niet aanvaard worden.

2/

Vervolgens stelt tegenpartij in haar bestreden beslissing dat de verklaringen van eerste verzoeker verscheidene inconsistenties bevat. Verzoekers kunnen zich hierin niet vinden.

Tegenpartij stelt dat eerste verzoeker eerst verklaarde dat hij naar beneden sprong en dan bewusteloos werd, maar dan later verklaarde dat hij weer naar beneden viel omdat hij bewusteloos was geworden.

Echter wenst eerste verzoeker hier op te merken dat er naar aanleiding van een foute vertaling onduidelijkheden zijn ontstaan tijdens het gehoor.

Verzoeker verklaarde, tijdens zijn asielrelaas, dat hij sprong in een soort put (genaamd Kafinau in zijn taal).

(...)

(zie gehoorverslag man dd. 11.08.2017, blz. 11)

Het is deze verklaring die de juiste is!

Later in het gehoorverslag werd eerste verzoeker nogmaals gevraagd om te verduidelijken hoe hij gevallen is en eerste verzoeker verklaarde hier nogmaals dat hij van de berg gooide en op die manier naar beneden rolde.

Eerste verzoeker wenst dus te verduidelijken, dat hij zich eigenlijk van de berg heeft gegooid om op die manier naar beneden te rollen en zo te kunnen ontsnappen aan de situatie.

Tijdens het rollen van die berg, viel hij bewusteloos tot hij tot stilstand kwam beneden aan Kafinau.

Tegenpartij vroeg geregeld om verduidelijking, of eerste verzoeker nu sprong of naar beneden viel, maar eerste verzoeker bleef consistent herhalen dat hij zelf naar beneden sprong en zo rollend beneden terechtkwam.

Eerste verzoeker wenst hierbij op te merken dat de onduidelijkheden voortkwamen door de verschillende vragen die de protection officer door elkaar vroeg.

Eerste verzoeker heeft wel degelijk telkens hetzelfde verhaal verteld, namelijk dat hij van de berg sprong en al rollend naar beneden ging, waardoor hij ook bewusteloos werd. Dit blijkt overigens uit de notities van de advocaat, die als stuk 3 worden gevoegd.

3/

Ook merkt tegenpartij op dat eerste verzoeker onduidelijk is over wie er eerst om hulp heeft gevraagd.

Volgens tegenpartij verklaarde eerste verzoeker eerst dat de mannen die in het Hazaragi praten om hulp riepen terwijl hij verder verklaarde dat hijzelf om hulp riep.

Eerste verzoeker wenst het volgende te verduidelijken.

Hij verklaarde, zoals hierboven reeds uiteengezet, dat hij door het rollen van de berg, bewusteloos viel. Pas enige tijd later kwam hij terug bij zijn positieven.

Toen hij bij zijn positieven kwam, hoorde hij geroezemoes. Eerste verzoeker probeerde aandachtig te luisteren om te kunnen uitmaken of het ging om Hazara's of Kuchi's. Toen hij hoorde dat zij in Hazaragi aan het praten waren, heeft hij hun om hulp gevraagd.

Het zou eerder onlogisch zijn, dat hij met zijn handen gebonden op zijn rug, om hulp zou worden gevraagd door twee mannen die vrij liepen. De logica bevestigt eigenlijk zijn verklaring, namelijk, dat hij om hulp heeft gevraagd.

Toen eerste verzoeker zijn verhaal deed, waarin heel veel gebeurtenissen achter elkaar plaatsvonden en waarbij hij eveneens alles poogde uit te beelden, kon de tolk op bepaalde momenten niet volgen. De advocaat, die eveneens de taal Hazaragi machtig is, probeerde tussen te komen om de vertaling recht te zetten maar de protection officer zei dat opmerkingen nu niet konden worden gemaakt.

Doordat de tolk op dat moment verkeerd vertaalde, namelijk dat de twee mannen eerste verzoeker om hulp vroegen (terwijl eerste verzoeker zijn handen geboeid waren), ontstond er onduidelijkheid bij de protection officer.

Om die reden stelde de protection officer vervolgens de vraag wie eigenlijk om hulp heeft gevraagd. Waarop de verzoeker antwoordde dat hij om hulp heeft gevraagd (hetgeen eveneens logisch is gezien het feit dat zijn handen geboeid waren en de twee mannen gewapend waren).

[citaat gehoorverslag eerste verzoekende partij, p. 18]

Voorts stelt de tegenpartij dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaring zou leggen in verband met hoeveel mensen hem hielpen.

Eerste verzoeker wil benadrukken dat het wel degelijk door twee mannen werd geholpen, en niet om 1 persoon.

Dit heeft verzoeker ook altijd zo verklaard, wat hij zelf ook bevestigd heeft tijdens zijn gehoor.

(...)

(zie gehoorverslag CGVS man dd. 11.08.2017, blz. 17)

Nergens heeft eerste verzoeker verklaard dat hij door 1 man zou zijn geholpen. De tegenpartij leidt dit geheel onterecht af uit het feit dat hij ergens 'hij' zou hebben gebruikt om te verwijzen naar de conversatie die hij voerde met één van die twee mannen.

Bovendien heeft eerste verzoeker elke keer verklaard dat toen hij bij zijn positieven kwam, gepraat hoorde. Toen hij hoorde dat er in hazaragi werd gesproken heeft hij om hulp gevraagd.

Dit stemt overeen met het feit dat twee mannen hem hielpen die voordien onder elkaar praatten (een normale persoon voert men niet luidop een conversatie met zichzelf) waardoor eerste verzoeker wist dat zij hazara's waren en om hielp riep.

Bovendien wordt het feit dat eerste verzoeker door twee mensen werd geholpen eveneens bevestigd in de notities van de advocaat. (zie bijlage, stuk 3).

4/

Vervolgens is er ook onduidelijkheid omtrent hoeveel mensen met commandant Ali Poor verzoeker te hulp kwamen.

Tegenpartij stelt dat hij de ene keer zei dat het donker was en de ander keer dat hij bewusteloos was. Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat de eerste verzoeker zei dat het donker was.

Evenwel verklaarde eerste verzoeker hij niet kon zien of tellen met hoeveel ze waren en dat hij snel moest reageren door het vuren. Hij sprong nadien van de berg en rolde zo naar beneden.

(...)

(zie gehoorverslag CGVS man dd. 11.08.2017, blz. 17)

Ook hier heeft eerste verzoeker elke keer hetzelfde verklaard.

De verklaring die hij op de pagina ervoor gaf, stemt hiermee overeen, namelijk dat wanneer ze starten met schieten, hij in de chaos, om zijn leven te redden, sprong en van de berg rolde en daardoor bewusteloos werd. (zie gehoorverslag CGVS man dd.11.08.2017).

De interpretatie die tegenpartij dus gegeven heeft aan zijn verklaringen, stemt verre van overeen met wat verzoeker eigenlijk verklaarde.

Het moge duidelijk zijn dat tegenpartij er zélf een interpretatie aan gegeven heeft, zonder rekening te houden met wat eerste verzoeker effectief verklaarde.

5/

Eerste verzoeker stelt vast, als hij de bestreden beslissing leest, dat er verscheidene misvattingen zijn ontstaan en verschillende verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd.

Zoals uit het gehoorverslag blijkt, waren er dan ook enige problemen met de vertaling.

Zo is de advocaat van verzoeker (waarvan de moedertaal Hazaragi is) verschillende keren tussengekomen tijdens het gehoor, om fouten van de tolk te verbeteren. Dit blijkt uit het volgende:

[citaat gehoorverslag eerste verzoekende partij, p. 13]

Ze werd echter door de protection officer erop gewezen dat de opmerkingen op het einde diende gemaakt te worden, maar hierdoor konden de reeds gemaakte fouten niet worden rechtgezet, waardoor er nog meer onduidelijkheden ontstonden bij de protection officer.

Door deze onduidelijkheden zijn verschillende nuances niet rechtgezet, wat heeft geleid tot foute interpretaties van de verklaringen van beide verzoekers.

Een andere voorbeeld van een foute vertaling:

[citaat gehoorverslag eerste verzoekende partij, p. 14]

De tolk heeft *jalab- i – salah* vertaald als een plaats. Terwijl *jalabe –i- salah* in algemeen dari 'wapensmokkerlaar' betekent.

En zo waren er nog meerdere fouten gemaakt door de tolk. Uit bovenstaande voorbeelden blijkt duidelijk dat de tolk de taal Dari minstens het dialect 'Hazaragi' niet afdoende machtig was om degelijk te tolken.

Op het einde van het gehoor heeft de advocaat verschillende opmerkingen gemaakt, doch de nuance verschillen konden niet meer worden rechtgezet.

Ook op het einde van het gehoor, heeft de advocaat nogmaals opgemerkt dat verzoeker eigenlijk Hazagari spreekt, en hierdoor sommige dingen niet werden begrepen door de tolk. De tolk heeft weliswaar heel erg zijn best gedaan om correct te tolken maar het was duidelijk dat hij niet alles begreep. (zie gehoorverslag CGVS man dd.11.08.2017, blz 20)

Bovendien dient hierbij te worden benadrukt dat de tolk in het Engels tolkte terwijl de protection officer het verslag in het Nederlands diende te typen, wat eveneens bijdraagt tot het verloren gaan van bepaalde nuances. De antwoorden op bepaalde vragen zijn bovendien in gebrekkig Nederlands vertaald zodat de betrouwbaarheid ervan minstens in vraag kan worden gesteld.

Vorst dient te worden opgemerkt dat de dood van de twee kompanen van eerste verzoeker, waarvan de namen door eerste verzoeker worden opgezegd tijdens het gehoor, namelijk Essak Noori en Hussein Dad Barati, in een reportage op de Afghaanse tv worden benoemd als martelaars (vermoord door de Kuchi's in de zomer van 2015).

Op de USB – stick die verzoekers als stuk 4 voegen staan video's over de aanvallen van de Kuchi's op de hazara's. In de derde video (herdenking martelaars) worden Hussein Dad Barati en Essak Noori (tweede kompanen van eerste verzoeker) als martelaars van Bihsud opgenoemd.

(...)

(zie gehoorverslag CGVS man dd. 11.08.2017, blz.16)

Dit laatste toont aan dat het asielverhaal van verzoekers wel degelijk moet worden geloofd. Er kan geen twijfel bestaan over de geloofwaardigheid van verzoekers, gezien zij met argumenten naar voren komen die de argumentatie van tegenpartij weerlegt.

Verzoekers menen dat zij de gegrondheid van hun vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk hebben gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekers als vluchtelingen in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hen dat daarentegen in de bestreden beslissingen te weigeren, schendt tegenpartij het artikel 48/3 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste middel gegrond is.

2/ Tweede onderdeel m.b.t. de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tegenpartij dient in de toekomst te kijken om te beoordelen of verzoekers een actueel en reëel risico lopen bij terugkeer naar land van herkomst.

1/

Tegenpartij stelt dat verzoekers terug kunnen keren naar hun Beshud- district in de provincie Wardak. Verzoekers zijn het hier niet mee eens.

Het conflict tussen de Kuchi's en de Hazara's is een welgekende probleem. Dit problematiek gaat terug tot eind 19de eeuw. De toenmalige koning van Afghanistan gaf de Kuchi's het recht om zich te vestigen op gronden van de Hazara's. De bedoeling was om de Hazara's te onderdrukken en te domineren.

De Kuchi's zijn namelijk Pashtun's en de Afghaanse overheid (vroeger een koninkrijk, nu met president en een parlement) wordt doorheen de hele geschiedenis van Afghanistan tot op heden door Pashtun's gevormd.

Daar de Kuchi's de gronden van de Hazara's niet konden bewerken zijn zij stilletjes aan weggetrokken. De Hazara's hebben er zich terug gevestigd. Evenwel keerden de Kuchi's regelmatig terug om de bezittingen van de Hazara's op een gewelddadige wijze te plunderen. Tijdens de regime van de Taliban werden de Kuchi's zelfs gewapend om op die manier geweld uit te oefenen tegenover de Hazara's.

Sinds 2007 is het conflict in de provincie Wardak, meer bepaald in de twee Behsud districts (Behsud I en Behsud II), intenser geworden. Sindsdien hebben meerdere gewelddadige aanvallen plaatsgevonden door de Kuchi's op de Hazara's.

De Kuchi's vallen hierbij jaarlijks de dorpen van de Hazara's aan. Hun doel is eigenlijk om al hun bezittingen (woningen, vee, landerijen, ..) af te pakken.

In een rapport van Landeninfo uit 2011 wordt verwezen naar email (verzonden door een betrouwbare bron in Afghanistan) waarbij wordt aangegeven dat Wardak één van de onveiligste provincies zou zijn:

(...)

De overheid heeft na elke aanval beloftes gedaan om de problematiek aan te pakken, doch slaagt zij er niet om de Hazara's te beschermen.

Bij veel mensen leeft dan ook de gedachte dat de overheid (met een Pashtun als president) niet de moeite wil doen om de Kuchi's te verdrijven of te bestraffen.

Om die reden werden de inwoners van Behsud gedwongen om zelf de wapens op te nemen en zichzelf te verdedigen.

Uiteraard staan de Kuchi's veel sterker in deze strijd, daar ze gesteund worden door de Taliban.

Het is duidelijk dat de situatie van de Hazara's in Wardak, en meer bepaald in Behsud, alles behalve veilig is.

Dit wordt allemaal bevestigd door een rapport van Landinfo uit 2011 (zie stuk 5)

(...)

De situatie is op dit moment niet verbeterd (zelfs verslechterd met het steeds groter worden van de macht van de Taliban en Daesh), noch verwacht men dat er enige verandering zal komen gezien de slepende karakter van het conflict (meer dan een eeuw lang).

In een recent rapport uit 2016 van de European Asylum Support Office, dat eveneens op de website van de tegenpartij staat, wordt omtrent de Kuchi's het volgende vermeld (zie stuk 6):

(...)

Uit voorgaanden blijkt dat de Hazara's in Behsud slachtoffer zijn van willekeurig geweld door zowel de Kuchi's als de Taliban.

Om al deze redenen is het duidelijk dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar hun dorp in Behsud. Verzoekers zouden daar (los van hun individuele vrees voor Kuchi's daar eerste verzoeker heeft gevochten tegen de Kuchi's en door hun is geïdentificeerd is) worden blootgesteld aan willekeurig geweld uitgeoefend door de Kuchi's (gesteund door de Taliban).

2/

Vervolgens wensen verzoekers ook te benadrukken dat zij zeer recentelijk een kind hebben gekregen, waardoor bij het nemen van de beslissing ook rekening dient gehouden te worden met de rechten van het kind.

De Belgische Staat heeft het Kinderrechtenverdrag ondertekend en dient dan ook te handelen overeenkomstig de geest van dit verdrag.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag schrijft voor dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Ook al betreft een bepaalde beslissing niet rechtstreeks het kind, zoals in casu, dient niettemin geoordeeld te worden omtrent de gevolgen voor het kind, voortvloeiende uit de specifieke beslissing.

3/

Verzoekers beschikken evenmin over een intern vluchtalternatief.

Zoals hierboven omschreven, is de veiligheid van verzoekers niet gegarandeerd, gezien zij in hun eigen provincie problemen hebben met Kuchi's.

Verzoekers kunnen zich dan ook niet vestigen in hun eigen regio.

Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook het artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

2.1.2. Bij het verzoekschrift voegen de verzoekende partijen volgende stukken:

- notities van hun raadsman betreffende het gehoor (stuk 3)
- USB-stick met video's over de aanvallen van Kuchi's (stuk 4)
- rapport van LandInfo met betrekking tot de situatie van de Kuchi's en de Hazara's (stuk 5)
- uittreksel uit een EASO-rapport van 2016 met betrekking tot de provincie Wardak (stuk 6).

2.1.3. Middels een aanvullende nota die door de verzoekende partijen wordt neergelegd op 6 november 2017 worden bijkomend volgende stukken neergelegd:

- rapport van Asylus over de vervolging van Hazara's door Kuchi's in de provincie Wardak (stuk 7)
- rapport van Prof. William Maley over de risico's verbonden aan de terugkeer van Hazara's naar Afghanistan (stuk 8).

2.1.4. Middels een aanvullende nota die door de verzoekende partijen wordt neergelegd op 11 september 2018 worden bijkomend volgende stukken neergelegd:

- rapport dienst Medische Beeldvorming AZ Sint-Maarten met betrekking tot de linkerelleboog en -schouder van de eerste verzoekende partij (stuk 9)
- rapport dienst Medische Beeldvorming AZ Sint-Maarten met betrekking tot de wervelkolom van de eerste verzoekende partij (stuk 10)
- rapport dienst Medische Beeldvorming AZ Sint-Maarten met betrekking tot de linkerschouder en de wervelkolom van de eerste verzoekende partij (stuk 11)
- verslag van dr. G. K. met betrekking tot de linkerarm en -schouder van de eerste verzoekende partij (stukken 12 en 13).

2.1.5. Middels een aanvullende nota die door de verzoekende partijen wordt neergelegd op 11 januari 2019 brengen zij een samenvatting van de inhoud van twee eerder neergelegde video's (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen verklaren beiden afkomstig te zijn uit het dorp Takatou, gelegen in het district Hisa-I-Awal Behsud van de provincie Maidan Wardak en van Hazara-origine te zijn. Zij baseren hun verzoek om internationale bescherming op volgende motieven: sinds zeven of acht jaar heeft het dorp van de verzoekende partijen af te rekenen met Kuchi's die jaarlijks aanvallen uitvoeren tussen de maanden *jawza* en *akrab*. Ter verdediging tegen deze aanvallen hebben de jongemannen uit de regio zes jaar geleden besloten checkpoints op te richten. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) was één van de mannen die jaarlijks een checkpoint bemande. Op 20 juni 2015 werd het checkpoint van verzoeker omsingeld door Kuchi's die eisten dat verzoeker en zijn twee kompanen hun wapens neerlegden en hun identiteit bekend maakten. Vervolgens werd verzoeker met zijn twee collega's onder toezicht van drie Kuchi's naar Hilband gebracht. Op weg naar Hilband werden de Kuchi's die verzoeker begeleidden onder vuur genomen door Ali Poor, een Hazara-commandant uit de regio. Verzoeker trachtte zichzelf in veiligheid te brengen en liet zich naar beneden rollen in een vallei. Daarbij verloor verzoeker het bewustzijn. Toen hij weer bijkwam, voelde verzoeker veel pijn en hoorde hij na een tijdje een man fluisteren in het Hazaragi. Verzoeker vroeg de persoon in kwestie om zijn handen, die vastgebonden waren, los te maken. De man bleek een van de mannen van commandant Ali Poor te zijn en vertelde verzoeker dat zijn twee collega's van het checkpoint en twee Kuchi's gedood waren tijdens het gevecht. De man bracht verzoeker vervolgens naar Siya Sang, de plaats waar verzoekers familieleden, waaronder de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) en andere dorpelingen naartoe gevlucht waren. Van Siya Sang werden de verzoekende partijen door verzoekers broer naar het huis van een vriend in Naurak gebracht. Eens verzoeker aan de betere hand was vertrokken hij en verzoekster uit Afghanistan en kwamen zij naar België.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan het vluchtrelaas van de verzoekende partijen, gelet op meerdere inconsistenties in hun verklaringen betreffende kernelementen van dit relaas.

Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat het checkpoint dat hij zou hebben bemand beneden aan de berg gelokaliseerd was (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 14), terwijl uit verzoeksters verklaringen blijkt dat dit checkpoint zich op de top van de berg bevond (administratief dossier verzoekster, stuk 6, gehoorverslag, p. 6-7). Ook in de persoonlijke notities van de advocaat van verzoekster wordt aangegeven dat: *“man ging jaarlijks op de bergen om daar vanuit checkpoint tegen Kuchi's hun dorp te beschermen”* (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster nooit heeft verklaard dat het checkpoint zich op de top van de berg bevond maar wel dat haar man elk jaar de berg opklom en dus naar de top van de berg ging. De verzoekende partijen verklaren evenwel niet waarom verzoeker naar de top van de berg ging indien het checkpoint dat hij diende te bemannen aan de voet van die berg gelegen was. Aldus blijken de verklaringen van de verzoekende partijen op dit punt duidelijk onderling tegenstrijdig. Het gegeven dat het checkpoint zich lager bevond dan de plaats van waaruit de Kuchi's de aanval inzetten is niet van aard deze tegenstrijdigheid uit te klaren.

Vervolgens dient te worden gewezen op meerdere inconsistenties in de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over de gebeurtenissen die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor het vertrek van de verzoekende partijen uit hun land van herkomst. In de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, waarvan de motivering integraal werd overgenomen in de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, wordt dienaangaand op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“(…) Eerst verklaart u dat de Kuchi's die uw checkpoint Alasang Takatou omsingelden in het Pashtou riefen ‘je bent omsingeld, beweeg niet’, terwijl u verder verklaart dat de Kuchi's deze uitspraak in het Dari deden (CGVS, p. 14-15). U wijzigde uw verklaring omdat er werd gevraagd of u al dan niet Pashtou begrijpt. Eerder in het gehoor had u immers aangegeven dat u maar een heel klein beetje Pashtou begrijpt (CGVS, p. 6). Dat u uw verklaringen over een dergelijk belangrijk aspect van uw vluchtaanleiding aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarnaast waren uw verklaringen omtrent het naar beneden springen in de vallei wanneer commandant Ali Poor de Kuchi's aanviel eveneens inconsistent. Eerst verklaart u dat u naar beneden sprong en dan bewusteloos werd, later verklaart u dan weer dat u naar beneden viel omdat u bewusteloos was geworden (CGVS, p. 11, 17). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u zelf naar beneden

sprong, om daar meteen aan toe te voegen dat u het niet weet omdat u bewusteloos was. Opnieuw gevraagd om verduidelijking, stelt u uiteindelijk dat u toch naar beneden bent gesprongen (CGVS, p. 17). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder is uw verklaring omtrent wie u te hulp kwam inconsistent. Eerst stelt u dat er één man u kwam helpen, verder stelt u dat ze met twee waren. Hiermee geconfronteerd ontkent u enkel uw eerste verklaring. Het louter ontkennen van uw eerdere verklaring is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verhelderen en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 11, 12, 16, 18). Ook zijn uw verklaringen inconsistent betreffende wie om hulp riep. Eerst stelt u dat de man die fluisterde in het Hazaragi om hulp riep, terwijl u verder stelt dat juist u hem om hulp riep (CGVS, p. 11, 16, 18). Geconfronteerd met voornoemde inconsistentie ontkent u enkel uw eerste verklaring. Het louter ontkennen van uw eerste verklaring is evenwel niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen en doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Dat de inconsistentie in verzoekers verklaringen het gevolg zou zijn van foute vertalingen door de tolk die op hun beurt verwarring hebben gezaaid bij de dossierbehandelaar, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, acht de Raad niet aannemelijk. De Raad stelt vast dat waar uit verzoekers open relaas blijkt dat hij naar een lager gelegen plaats sprong en vervolgens het bewustzijn verloor, verzoeker verderop in het gehoor het volgende verklaart: *“Wanneer ze starten met vuren op elkaar (...) dan begreep ik niets meer ik was bewusteloos en zo gevallen naar beneden.”*. Vervolgens geeft verzoeker meerdere keren te kennen dat hij ‘viel’. Gevraagd om te verduidelijken of hij nu viel of sprong, gelet op de uiteenlopende verklaringen die hij desbetreffend al heeft afgelegd, geeft verzoeker aan: *“Ik deed het zelf. Ik weet het niet ik was bewusteloos.”*. Vervolgens wordt de vraag herhaald, waarop verzoeker antwoordt dat hij sprong en naar beneden rolde (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 16, 17). Dat de dossierbehandelaar verzoeker meerdere vragen diende te stellen, blijkt louter te wijten aan de onduidelijkheid die verzoeker zelf creëerde. Dat de verklaring afgelegd tijdens verzoekers spontaan relaas de juiste is, neemt niet weg dat verzoeker daarvan in latere verklaringen is afgeweken, zoals blijkt uit hogere vaststellingen. Dat verzoeker altijd heeft verklaard dat hij door twee mannen werd geholpen, blijkt niet uit het gehoorverslag. Verzoeker heeft het aanvankelijk duidelijk en herhaaldelijk over één man die hem hielp (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12, 16). Wanneer hem gevraagd wordt naar de persoon die hem hielp, gewaagt de verzoekende partij plots van twee mensen die hem hielpen (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Dat verzoeker twee mannen onder elkaar hoorde praten, zoals thans in het verzoekschrift wordt geweerd, stemt geenszins overeen met de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor heeft afgelegd. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder duidelijk dat hij de man die hem hielp in het Hazaragi ‘help’ hoorde zeggen, dat deze man bang was en dat verzoeker hem vroeg om eerst haar te helpen (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verderop in het gehoor herhaalde verzoeker dat hij een man ‘help mij’ hoorde fluisteren en ‘je bent van mijn stam’ (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Het argument dat het niet logisch zou zijn dat twee gewapende mannen die vrij rond liepen hulp zouden vragen aan verzoeker, die immers de handen gebonden op de rug had, doet niets af aan voorgaande pertinente vaststellingen. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat verzoekers verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd doordat vertaalfouten die de tolk tijdens het gehoor zou hebben gemaakt door de daarbij aanwezige raadsman niet konden worden rechtgezet. De Raad stelt vast dat de raadsman aan het einde van het gehoor de kans kreeg opmerkingen te maken. De raadsman gaf toen te kennen dat de tolk heel goed had vertaald, maar dat sommige dingen niet volledig werden begrepen omdat verzoeker Hazaragi spreekt. Vervolgens verduidelijkte de raadsman een aantal elementen, maar geen van de gemaakte opmerkingen is van aard een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. De verduidelijking dat het verzoeker was die om hulp vroeg, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker tot tweemaal toe verklaard heeft dat hij iemand ‘help’ hoorde fluisteren (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Waar de Raad kan aannemen dat de tolk die verzoeker bijstond tijdens het gehoor sporadisch een door verzoeker gebruikte term niet geheel correct heeft vertaald, te wijten aan de eigenheid van het Hazaragi-dialect van verzoeker, kan hierin geen afdoende verklaring worden gevonden voor de verschillende inconsistenties inzake kernelementen van verzoekers relaas. De door de raadsman van de verzoekende partijen aangehaalde punten blijken niet dermate fundamenteel te zijn dat hieruit dient te worden besloten dat de tolk het Hazaragi-dialect van verzoeker niet voldoende begreep om degelijk te kunnen tolken. De suggestie dat bepaalde nuances verloren gingen doordat de dossierbehandelaar het verslag in het Nederlands diende te typen terwijl de tolk vertaalde naar het Engels, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Het loutere feit dat de antwoorden op bepaalde vragen in gebrekkig Nederlands werden opgenomen in het gehoorverslag, doet op zich geen afbreuk aan de

betrouwbaarheid van dit verslag. De verzoekende partijen laten na *in concreto* aan te duiden welke passages van het gehoorverslag geschreven zijn in dermate gebrekkig Nederlands dat de betrouwbaarheid ervan in vraag zou moeten worden gesteld.

Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar de notities van de raadsman van de verzoekende partijen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), dient te worden benadrukt dat deze notities geen volledige weergave bevatten van het gehoor van verzoekers, maar slechts een weergave van een aantal verklaringen. De vraagstelling wordt daarenboven ook niet weergegeven in de notities van de advocaat. Bijgevolg doen voormelde notities geen afbreuk aan het gehoorverslag.

Gelet op de hoger weergegeven pertinente vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten.

De documenten die door de verzoekende partijen werden neergelegd tijdens hun administratieve procedure kunnen geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen, zoals terecht gemotiveerd in de beslissing aangaande verzoeker:

"(...) Het medisch dossier van uw dochter M(...) H(...) en uw medisch dossier geven enkel een zicht op jullie huidige medische situatie, maar bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in uw land van herkomst. De taskara van uw vrouw, R(...) H(...), kan hoogstens haar verklaringen over haar identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen worden hier niet betwist."

Waar verwezen wordt naar informatie die blijkt uit de video's die zich op een USB-stick bevinden die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 4), dient te worden vastgesteld dat deze video's niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bedoeld in artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006. Middels een aanvullende nota die wordt neergelegd na het sluiten van de debatten op 11 januari 2019 brengt de raadsman van de verzoekende partijen een zelfgemaakte samenvatting van de inhoud van twee video's bij. Nog daargelaten het gebrek aan garanties wat betreft de correctheid van deze samenvatting, blijkt deze geen elementen te bevatten die het persoonlijk relaas van de verzoekende partijen staven. Het enkele gegeven dat twee personen die door verzoeker als zijn kompanen werden genoemd door Kuchi's werden vermoord in de zomer van 2015, duidt er niet op dat verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin dit gebeurde en waarbij hij zelf betrokken zou zijn geweest waarachtig zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen meerdere stukken voegen teneinde aan te tonen dat er sprake is van een conflict tussen Kuchi's en Hazara's in de regio waarvan de verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn en dat Hazara's er het risico lopen om door Kuchi's te worden gevisieerd (stukken 5-8). Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat Hazara's louter op basis van hun etnische origine systematisch worden vervolgd. Voormelde informatie, die geen betrekking heeft op de persoonlijke feiten waarop de verzoekende partijen zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming beroepen, volstaat derhalve niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.

Uit de medische stukken met betrekking tot verzoeker (stukken 9-13) blijkt dat verzoeker zijn linkerschouder en -elleboog heeft gekneusd als gevolg van een niet nader gepreciseerd trauma. Omtrent de omstandigheden waarin verzoeker deze letsels heeft opgelopen wordt in de medische verslagen niets vermeld. Deze stukken kunnen derhalve niet aantonen dat verzoeker zich bezeerde toen hij zich wilde onttrekken aan een aanval op Kuchi's die hem gevangen hielden.

Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat zij inmiddels een kind hebben gekregen en dat overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen bij alle maatregelen betreffende kinderen, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk

omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekende partijen, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus “Security situation in Wardak province” van 25 april 2017
- COI Focus, “Afghanistan-corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 3 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018
- UNHCR Eligibility “Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van de verzoekende partijen met betrekking tot hun herkomst uit het district Hesa-I-Awal Behsud van de provincie Maidan Wardak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de Behsud-districten van de provincie Wardak te worden beoordeeld. Met betrekking tot het district Hesa-I-Awal Behsud van de provincie Maidan Wardak wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 83 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.” Uit de EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018 en de EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018 blijkt inderdaad niet dat burgers in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen.

De landeninformatie die door de verzoekende partijen wordt gevoegd bij hun verzoekschrift dateert van respectievelijk 2011 en 2016 en kan derhalve geen afbreuk doen aan de recentere informatie aanwezig in het administratief dossier en gevoegd bij voormelde aanvullende nota van de verwerende partij.

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker om internationale bescherming “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden inroepen die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in hun herkomstregio dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partijen bestaat?

In casu dient te worden vastgesteld dat uit het dossier geen persoonlijke omstandigheden blijken die het eventuele risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofd van de verzoekende partijen verhogen.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS